

ĐORĐE ADAMOVIĆ

»Sudija čita presudu. Ne znam da li ću biti i kako osuđen! Razmišljam, posle toliko vremena provedenog u istražnom zatvoru, na saslušanjima, i sada opet u zatvoru — možda je kraj svemu! Šta li je sud odlučio?

Čita sudija presudu meni i o meni, najednom zastade, svojim recima se obrati svima u sudnici: »Izvinite, moram da sednem, uz sva poštovanja suda kada se presuda čita stojeći, moram da sednem, ne mogu stojeći da pročitam ovu presudu: nije lako čitati presudu čoveku koji se osuđuje na smrt streljanjem!«...

(Osuđenik)

Osuđenik na smrt je nepoverljiv prema svima koji dolaze sa slobode.

Đorđe Adamović je osuđen na smrtnu kaznu zbog ubistva prijatelja i druga sa istim imenom i prezimenom — Đorđa Adamovića, i njegove porodice — žene i dvoje maloletne dece.

Zatvor u Zaječaru je od grada udaljen oko pet kilometara, pored Timoka. Đorđe Doka Adamović već tri godine čeka ovde pomilovanje ili izvršenje smrtne kazne.

Stražar nas, otključavajući metalnu kapiju zatvora, pita: »Da li nosite nešto od hladnog oružja?«

— Ne nosim.

— Naša dužnost je da kontrolišemo svakog ko ulazi u zatvor.

Detektorom za otkrivanje metala i eksploziva osluškuje moje odelo. Zvoni! Iz džepova mi vadi magnetofonske trake. Opet zvuk... I u drugom džepu su magnetofonske trake. Kada je prestao zvuk aparata, ušao sam u zatvor.

Osuđenik Đorđe Adamović je čekao u ćeliji. Skinuli su mu okove, metalni lanac sa ruke. Potišten je, belina zatvorskih zidova mu je na licu. Teško je pitanje za osuđenika na smrt: kako se oseća. Priča kako ga boli stomak, slabo jede i najčešće traži lekarsku pomoć.

— Da li vam rodbina piše, interesuje se za vas?

Ćuti. Pred njim su presude, pisma od žene, nevenčane. Otišla od kuće.

— Bio sam oženjen, nisam više. Imam jedno vanbračno dete, četrnaest godina, u Sloveniji živi, kod bivše tašte.

— Da li sin zna da ste u zatvoru?

— Ne zna. Krijemo. Kad bude punoletan, onda treba da sazna sve o svom ocu... Majka mu je umrla, u Austriji. Neka Austrijanka je udarila vozilom, bila je dvadeset dana u šok-sobi; tada su meni javili, pitali iz Austrije šta da rade: pomoći majci nije bilo, a dete, rekli su, može da se spase. Ja sam odgovorio: »Pa kad je takva situacija, nek' spasavaju dete!« I tako se on rodio, ali je ostao bez majke. Obilazio sam ga, dajem izdržavanje.

— Kako ste dospeli u zatvor?

— To je bilo veliko iznenađenje za mene. Toga dana, pre podne, radio sam, odnosno došao sam na posao u rudnik, u okno. Odmah mi je bilo nešto čudno. Proveo sam u kantini pola sata. Svi su dobili raspored za jamu, a meni poslovođa kaže: »Ti, Dole, da ne ideš unutra, uzmi lopatu i ispred okna da čistiš sneg... 'Oćemo da postavimo parno grejanje ispred okna.« Gledam otvoren prostor, čudi me: gde će da postave parno grejanje, šta će parno grejanje napolju? Na otvorenom prostoru cevi će da popucaju. Meni ni tu nije proradila misao, pa kažem: »Šefe, znate da sam ja bravar, nisam fizikalac, i ne samo bravar, nego jedan od najboljih majstora, a sada čistim sneg!«

Kud god me pošalju ja kvar otklanjam brzo: prvo stanem, pogledam, smislim, i gotovo...

..Dogodilo se, vagoni koji prenose i istresaju rudu, došli do krive šine i dalje ne mogu, šarke na vagonu se odvalile, vise vrata, ne može voz ni napred ni nazad. Zaglavili se s jedne strane prazni, s druge strane puni vagoni, ne može da se istovari ruda. Meni nadzornik kaže: »Dole, ima dole neki problem, vidi šta je, povedi još nekog.«

Neću nikoga da povedem zato što prvo hoću da vidim koji mi alat treba. Siđem u jamu, vidim da meni niko nije potreban da pomogne, tu je mašinovođa, rudar; ja uzmem sajlu pa se spustim do vagona, zakačim sajlom vagon i kažem mašinovođi da pola metra krene napred. Kako on krene, ja kranom povučem vagon a ujedno dižem patos vagona, tako vagon legne i ruda ispada iz vagona... I vagoni sa rudom saobraćaju; za deset minuta sam normalizovao proizvodnju.

Nadzornik me gleda začudeno: »Kako, bre, gotovo, oni dole ceo sat su se mučili da otklone kvar.« I on interfonom proveri i onda kaže: »Dole, svaka ti čast!«

Čistim ja sneg, tako jedan sat, napolju hladno, pa ja odem u radionicu, naslonim leđa na radiator, gledam zamišljeno. Zašto mene, dobrog majstora, teraju da čistim sneg? To je meni bilo u glavi, opet izadjem, čistim sneg, pa opet se setim. Ovde ne može parno grejanje da bude, tu

ulaze kamioni, to je ulaz... Vidim ja inženjera: »Šefe, jesam li ja lopatar ili bravar?«

»Šta ti fali«, kaže on.

»Nemojte da me naterate da sad odem u kupatilo da se presvučem i da više nikad ne dođem kod vas na posao. Bravare traže u celoj Jugoslaviji, posle ćete da kukate za mnom.«

»Nemoj na to da gledaš«, kaže inženjer...

Ja ućutim... Oko 11 sati — imao sam svoje ekspreslonče za kafu — skuvam kafu da ne bih zadremao, a poslovođa kaže: »Skuvaj i meni jednu.« I oni negde čuli za ubistvo porodice Đorđa Adamovića, supruge, sina i ćerke. Poslovođa mene pita: »Poznajesh li Ćosu?« »Poznajem«, kažem. »Onog golubara?« »Poznajem, kako da ne, i ja sam golubar!« »Poginuo!« »Kako poginuo?« »Poginuli svi njegovi, porodica!«

A ja sam prethodne večeri negde oko pola pet bio kod Ćose, tako smo ga zvali... Vreme nije važno — pola šest, pola sedam, pa neka bude i do pola osam, išao sam za skriptu, trebalo je da polažemo za sudije golubare. Zadržao sam se toliko, za pola cigarete; samo nas dvojica nismo položili taj sudijski ispit. Ćosa mi kaže: »Što ti skripta nije dao Gaja Rus?« »Rekao mi je da nema.« »Laže«, kaže Ćosa i nešto opsova Gaji. »Naći ćemo skriptu na drugom mestu i za mene i za tebe.«

Kada sam polazio iz ćosine kuće ostao je njegov kum, žena je držala dete, od tada ga više nisam ni video.

Izašlo bilo novo pravilo da svaki golubar na nogu goluba mora da stavi metalni prsten, na prstenu oznaku YU, broj 62, to je Bor, to je naša šifra, broj 25, to sam ja, vlasnik goluba, i godinu kada se taj golub izlegao. To je obavezno za takmičenje golubova u letenju, sudija odobrava let. Takmičenje. Kao vlasnik golubar moram da polažem sudijski ispit, inače ne mogu da se takmičim. Zeleli smo da se spremimo za takmičenje, da idemo u Negotin da polažemo taj ispit, jedino Ćosa i ja nismo polagali.

Tako sam ja izašao iz njegove kuće i više ga nisam video. I nisam verovao da se to dogodilo. Da je Ćosa mrtav,

i njegova porodica... Uveče sam bio kod njega, sve sam ih video, a sada najedanput nastradali.

— I niste položili ispit za sudiju golubara?

— Nisam, uhapšen sam!... Uopšte nisam verovao da se sve to dogodilo. Izašao sam još jedanput da očistim sneg. Kada sam završio, kažu mi da uzmem motku i oborim led sa strehe radionice da nekom ne padne na glavu. Razmišljam: šta je ovo sa mnom danas, zašto mene teraju da obaram led. Vratim se u radionicu i sednem, kad onaj Grica, metalostrugar, ide unazad, ovaiko drži ruke ispred sebe i viče: »Ubili Cosu!« Ja ga gledam, koleiga mi je s posla, a ovako se izživljava, voli malo da popije. Kažem mu: »Šta je, bre, ti nisi normalan čovek!« On ćuti. I on je posle bio meni svedok. Rekao je da sam bio zamišljen i da sam gledao u jednu tačku.

Čudno mi je zašto nisam sišao u jamu.

Oko podne dva radnika, varilac i bravar, doneli pečenu jagnjetinu i pitaju mene da li imam nož. »Nemam«... Imao sam jedno parče metala od testere koja se odvojila i odem na brusilicu, obradim, napravim nož u obliku polumeseca. Izbrusim ga na mašini, napravim rez i onda praškom za ruke operem nož, pošto točilo može da bude i zagađeno. »Evo, ovim se poslužite!«, kažem onoj dvojici.

Oni seku meso i mene nude, a ja odbijem jer sam već jeo. Kasnije sam taj nož stavio u džep, u bundu. Spremao sam se da idem u kupatilo, kad dođe jedan tehničar i pozva me. Ja pogledam — na ulazu dva milicionera. Mladi. »Tražite ovi.« Šta je bilo«, pitam. »Moraš da pođeš s nama u SUP!« »Zašto?« »Ne znam, moraš da pođeš!« »Je l' imate vi šaru«, pitam milicionere. Oni kažu: »Nemamo!« Ja im kažem: »Ko vas jebe.« Tako sam rekao. »Nismo mi badava došli«, kažu.

A ja znam da sam u pravu, kada nemaju nalog ne mogu da me diraju... »Šta vi mislite«, kažem ja njima, »da ja ne poznajem zakon... Nemoj da do'vatim neko gvožđe da vas sad iscepam, šta me maltretirate?«

Milicioneri ućutaše. Jednog poznajem. »Hajde, Dole«, kaže. »Ma ko vas jebe.« Pođem u kupatilo. Kako ja idem, oni za mnom. Radnici gledaju. Ja se našalim sa ženom iz lamparije, ona ćuti... Ona puni nama akumulatorske lampe na

šlemu koji nosimo da bismo mogli da vidimo u mraku. Počnem da svlačim radno odelo. Milicioner mi kaže: »Nemoj da se svlačiš, treba da ideš s nama u SUP. 'Ajde, vratićeš se za dva sata.« Ja pogledam onog jednog, on mi pokazuje glavom da krenem. 'Ajde da idem, i on je golubar. I u radnom odelu, sa šlemom na glavi, u čizmama i bundi, pođem.

U SUP-u, u kancelariji, trojica inspektora, poznajem ih. Bili su milicioneri, pa su završili za inspektore. Jedan od njih mi kaže: »Svlači se!« »Kako da se svlačim? Sve?« »Sve.«

..Skinem čizme, čarape, pantalone, gaće, skroz go...

»Pruži ruke, digni, okreni leđa«, kaže inspektor. Gleda me: »Obuci se!« Ništa mi više nije rekao. A zatim, kaže milicioneru da me vode u podrum. »Dole u podrum da me bijete? Pre svega, niste mi rekli zašto ste me doveli.« »Reći ćemo ti.«

Jedan od milicionera mi kaže da izvadim sve što imam u džepovima. Hoće da me zatvore ovde u podrumu. »Koga, bre, da zatvorite?« »Tebe!« Ja kažem: »Slušaj, bre, znaš da imam nož, nemoj da se ponašaš tako, plus sam sav kilav, ceo dan sam na poslu, tamo me maltretiraju, i vi mi ovde ne kažete u čemu je stvar, o čemu se radi!« Ja izvadim onu kosturu, nož nema korice, onaj što sam ranije davao da seku meso. »Šta misliš, da se ja iznerviram«, kažem milicioneru, »da te munem, šta bi radio?«

Milicioner, kad vide u kakvoj situaciji se nalazi, reče: »Ubij me!« »Nemam razloga da te ubijem.« A posebno sam bio kivan na njega odranije: jedna moja komšinica se otrovala zbog njega; bio joj je on kao ljubavnik, onaj moj drug dobar zemljak sa sela oženjen s njom nije imao spermiju kako treba i nisu imali dece.

Međutim ovaj je »opalio«, ona ostala u drugom stanju.

Muš pita: »Od koga si ostala u drugom stanju?«

Ona mu prizna... i popije kiselinu!

I to sam ja sve znao — njen muž mi je bio komšija sa sela i mi smo mu namestili: moja majka i otac, rekli smo za ovu susetku da je dobra, sredili da se uzmu...

I zbog toga sam ja bio kivan na ovog milicionera, rekao sam mu: »Nisam ti ja S... znaš šta si napravio da moj zemljak ostane bez žene...« On pocrvene i ode...

Iz podruma vidim moje drugove golubare u hodniku SUP-a. »Zašto ste došli«, pitam. »Sve su nas zvali koji smo imali posla s njim poslednjih dan-dva.« »S kim?« »Sa Ćosom!« Ja ih pitam da li je stvarno ovo što se priča. »Jeste«, kažu moji drugovi. Izađe jedan milicioner, onako malo se razbesneo, sa zamenikom načelnika SUP-a:

»Je l', bre, šta se ti mangupiraš? Nećeš da ideš u podrum... Pretiš ovom milicioneru... Nemoj da te prebijem kao mačku!« Ja skinem šlem i bacim ga na beton: »Ako imaš nešto, skini tu šapku. Ima da se s tobom igram k'o mačka s mišem!« Umiriše me inspektori SUP-a: »Ajde, idi dole, tako je naređeno, pa ćemo da vidimo.« »Da idem dole... Dole nema prozora... Da me bijete?« »Niko neće da te pipne«, kaže inspektor.

Ja odem u podrum, stvarno, niko me ne dira. Oko pola noći odvedoše me u jednu kancelariju. Tu, naš inspektor i još jedan iz Beograda. Inspektor iz Bora me pita: Dole, gde si se kretao ova poslednja dva dana?« »Nema problema, gde se budem setio, ja ću da kažem. To je bila Nova godina, malo sam bio popio, ako zaboravim, ali znam.« I ja ispričam ukratko sve čega sam se setio. Neka mesta sam zaboravio. To je bila poseta u komšiluku, čestitanje Nove godine kod nekog molera. Oni su proverili, a i ja se setim: »Jesam, i kod njega sam bio«, kažem. Veli mi inspektor: »Svući se.« Svučem se go. Šta je to sad, razmišljam. Onaj inspektor iz Beograda udari me palicom po stomaku, ja izgubim vazduh, savijem se na jednu ruku, zatim se povratim, a on ponovo palicom po meni.

Obratim se inspektoru iz Bora: »Je l' se ovako razgovara sa čovekom?« I razmišljam: ako ovaj inspektor nastavi, uhvatiću palicu pa ću da ga tresnem i gotovo.

Ostaviše me. »Da se obučem«, pitam. Onaj inspektor iz Beograda kaže: »Ne, nemoj da se oblačiš, 'ajde ovamo.« Vode me, ja go skroz idem kroz hodnik, januar mesec, hladan beton, bos, pitam: »Kuda idem ovakav?« »Sad ćeš da vidiš«, kaže inspektor... Ulazim u laboratoriju — epruvete neke, na vešalici svoj sivi kaput poznam; istražni sudija drži neku iglu sve tanju i tanju prema vrhu i kako kaput visi on nešto pipa, a pošto sam ja naglo ušao, nije me čuo, stavio iglu sebi iza leđa. Vidim svoj veš. Kako to, bio je kod

kuće, a sad ovde. Ćutim, zatim me odvođe na snimanje, lepo postupaju sa mnom. Slikaju me golog, okrenutog leđima, dopola. Uzimaju otiske s jednog prsta, drugog, sve do petog, a zatim drugu ruku, celu šaku... Pregledaju zube, a onda me vratiše da se obučem. Rekli su mi da ostavim bundu i čizme.

»Hoćeš li da pričaš?« »Ne znam šta da pričam«, kaŕem.

Inspektor, onaj iz Bora, donese mi kafu, sipa. »Uzmi«, kaŕe. »Da uzmem... A šta si mi stavio u kafu?« »Pa jesi li video da je kafa iz jedne džezve?« »'Ajde, probaj prvo ti«, kaŕem mu ja.

Inspektor proba kafu, a onda i ja popijem. Malo dođem sebi... Potom mi daje hartiju i kaŕe: »Piši sve što znaš.« »Pojma nemam«, kaŕem, »kad bih znao sigurno bih rekao...«

Ćosa mi je bio prijatelj, njegov brat me je upoznao sa ženom kojom sam se oženio. I kad sam pre osam godina bio u zatvoru, govorio sam ŕeni da moŕe da ide samo u njegovu kuću i kod jednog mesara, to su ljudi kako treba.

— Jesu li traŕili od vas da pišete nešto konkretno?

— Ne... Pokojnika niko ne pominje... Ja sam se ŕada uverio da se to sve dogodilo, video sam svoje drugove, Ćosinog kuma u SUP-u. Slika mi je jasnija, njima sam poverovao da se sve to desilo.

Kucaju mi prijavu, nisam poneo naočare, ali stojim iza inspektora, gledam: krupna slova, razaznajem, pitam: »Je l' smeta što gledam?«

»Ne smeta«, odgovara on.

Kad ja vidim: Đorđe K. Adamović — to je onaj pokojni Ćosa, a ja sam Đorđe N. Adamović — piše: član 47... To je ubistvo... Kad ovaj stavi moje ime i prezime, ja kaŕem: »Ŗašto si stavio moje ime i prezime... Dobro, neću da ti se mešam.« Izmaknem se, a inspektor, kad je završio, udari pečat. »Ovo je za tebe«, veli. Ja gledam onaj papir i na četiri dela: cap, cap, cap! Iscepam ga i kaŕem: »Ovo je za tebe«, i ostavim mu tu hartiju. Inspektor sleŕe ramenima i iŕađe, a ja nastavim da ŕetam.

Dođe zamenik naćelnika i pita: »Šta ima novo?«

»Oću da izjavim ŕalbu na ovo što su mi pisali, a evo vam kusur«, pokazujem na iscepanu hartiju... Oni mi dadoše

koverat, plavi, i parče hartije. Ja napišem da sa tim nemam veze, da nisam upoznat ni najmanje, i molim da me puste iz pritvora. Koverat sam zalepio da ne mogu da čitaju, napisao sam da su me tukli i dao ga lično zameniku načelnika.

Posle su me odveli u podrum, u ćeliju, i kako sam otišao dole, u tri ćebeta sam se zavio i zaspao kao zaklan.

Oko pola noći me probudiše i odvedoše u zaječarski zatvor. Ovde sam ostao šest meseci, sve do suđenja. Za to vreme išao sam i na posmatranje. Na moju žalbu da me puste iz pritvora odgovorili su da treba da idem na posmatranje, a posle toga će se doneti odluka: 63 dana sam bio na posmatranju!

— Šta su vas pitali, da li se sećate?

— Kako da ne. Pitali su me u vezi sa ženom, školom, detinjstvom, vojskom... Da li se sećam Niša kada sam bio u zatvoru. Onda, neka pitanja: da li volim žene sa malim ili velikim dojkama... Postavili su jednu medicinsku sestru sa malim dojkama, plavu, a drugu sa velikim... Ova druga je sekretarica kod psihijatra. Vidi se da su joj sise veštačke. Ja kažem, više u sebi, odakle joj ovakve sise odjedanput kad ima normalne.

— Otkud znate kako je ranije izgledala?

— Video sam kad sam došao na posmatranje... Ima prozor iznad vrata gde sam bio, ja se popnem na orman i ovu drugu, kad ide u klozet, gledam. Video sam kako koja izgleda. Kad posle ono ovako. Ja sam to uočio.

Doktor me pita: »Koje žene voliš, crne ili plave?«

U kancelariji jedna crna, druga plava, a meni sine kliker, pa kažem: »Volim crnomanjaste.«

»Ovakvu?«, kaže lekar pokazujući na devojkju.

»Ne, ona je veštačka, ofarbana.«

»Sa velikim dojkama?«

»Ne baš toliko velike, ali volim velike.«

»A male ne voliš?«... I samo što sam to rekao, a one dve kažu: »Doktore, jesmo li vam još potrebne?«

»Niste, hvala na saradnji«, kaže doktor.

Odmah sam zsnao da je neka mućka... Posmatraju me da li ću ja da se stidim u vezi s dojkama. Ispitali su me da vide da li sam normalan.

— Jeste li često odlazili kod Ćose?

— Čestitao sam mu Novu godinu, a on je 3. januara nađen mrtav sa porodicom. Bili smo prijatelji. Poklonio mi je dva goluba da budemo najbolji golubari. Ja sam kod nje-ga dolazio na ručak i često govorio zašto i on nekad ne dođe kod mene, sa ženom.

— On je kod vas dolazio?

— Jeste.

— U vezi s golubovima?

— Da. I ovako.

— Sa ženom i decom?

— Sa ženom nije. Sam je dolazio, ali ja mu kažem: »Koliko puta ja dođem na ručak kod tebe, 'ajde, dođi i ti kod mene.« A on meni: »Ima vremena!«

— Na sudu se niste branili, ćutali ste.

— Da, ćutao sam.

* * *

Okružni sud u Zaječaru oglasio je krivim Đorđa N. Adamovića zato što je u noći između 2. i 3. januara 1985. godine, u vremenu između 23 i 24 časa, u stanu u Boru, na podmukao način lišio života Đorđa Adamovića, radnika iz Bora, njegovu suprugu Miroslavu, tehničara, i njihovo dvoje maloletne dece — devetoipogodišnjeg Sašu i sedmoipogodiš-nju Anetu. Neopaženo je ušao u njihov stan na kome ulazna vrata nisu bila zaključana, prišao ležaju gde je spavao Đorđe Adamović i, iskoristivši njegovu bespomoćnost i nemogućnost da se brani, a znajući da nije ni očekivao napad, udario ga više puta u predelu glave i grudi neidentifikovanim gvozde-nim predmetom, nanevši mu smrtonosne povrede.

Zatim je ušao u prostoriju u kojoj se nalazila Miroslava Adamović, supruga, prišao joj i neidentifikovanim gvozdenim predmetom više puta je udario u predelu glave nanevši joj smrtonosne povrede.

Potom je prišao maloletnom Saši koji je spavao u istoj prostoriji i istim gvozdenim predmetom više puta ga udario

u predelu glave nanevši mu smrtonosne povrede, a zatim je prišao ležaju u kojem je spavala maloletna Aneta i nad njom izvršio obljubu, a zatim je sečivom noža udario u predelu grudi nanevši joj ubodnu ranu.

Đorđe Adamović je osuđen na smrtnu kaznu!

U stanu optuženog radnici SUP-a su pronašli i jednu papirnu maramicu sa tragovima krvi.

Prema nalazu i mišljenju veštaka, na toj maramici na dva mesta ostali su tragovi krvi ljudskog porekla, koja najverovatnije pripada krvnoj grupi »0«. Na osnovu analize i mišljenja veštaka utvrđeno je da krv pokojne porodice Adamović pripada krvnoj grupi »0«. Saopšteno je da optuženi Đorđe Adamović ima krvnu grupu »A«.

Tragovi krvi ljudskog porekla pronađeni su i na dva noža optuženog: na jednom nožu ručno izrađenom od lista testere sa plavo obojenim rukohvatom i na perorezu sa žutim koricama. Sud je zaključio da je optuženi u kritično vreme kod sebe imao oba noža.

Tragovi krvi ljudskog porekla na zimskom kaputu optuženog i njegovim čizmama, u sklopu ostalih dokaza, takođe nesumnjivo ukazuju na to da je optuženi počinio krivično delo.

Vrhovni sud Srbije odbio je žalbu optuženog i presuda Okružnog suda u Zaječaru je potvrđena. Đorđe Adamović je oglašen krivim i osuđen na smrtnu kaznu.

— Jeste li se umorili?...

— Nisam. Ja sam ovde oguglao, razboleo se. Pored ostalih bolesti imam oboljenje usnog živca. Stavili su mi bubu u uho, živu! Znao kako to boli, ona udara u bubnu opnu i sada mi uvo zuji, svrbi me u sredini glave i zato nosim ovaj nokat na malom prstu.

— Da niste vi to sanjali?

— Nisam sanjao, izvadio sam kasnije bubu iz uha. Prepolovljenu.

k -k -k

Ustao sam. On je i dalje sedeo i pušio. Ruke su mu podrhtavale. Da li se umorio?... I dalje je sedeo kao da je hteo da još ostane s nekim, da čuti.

Pozvao sam stražara i rekao mu da hoću da izađem iz zatvora. Stražar je prišao i osuđeniku stavio okove na ruke.

* * *

Tri meseca kasnije Đorđe Adamović je umro u zatvoru. Odbijao je hranu: nije hteo da bude osuđenik na smrt...